

Dosarul nr. 3ra-1169/23
2-21055423-01-3ra-28112023

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: T. Avasiloaie)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: V. Negru, E. Palanciuc, I. Dutca)

ÎNCHEIERE

05 iunie 2024

mun. Chișinău

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

Completul de judecată, în componență:

Președinte, judecător

Judecători

Stela Procopciuc

Diana Stănilă

Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Musteață Eugeniu,

în cauza civilă, de contencios administrativ depusă de Popovici Vasile împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2023, prin care s-a respins apelul declarat de Popovici Vasile, și s-a menținut hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 23 iunie 2022,

c o n s t a t ă :

La 14 aprilie 2021, Popovici Vasile a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire la anularea deciziei Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, Centru nr.91/2021/3322 din 26.02.2021 și decizia Casei Naționale de Asigurări Sociale nr.P-536/21 din 29.03.2021 dată în procedura prealabilă, obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să emită actul administrativ individual privind recalcularea pensiei reclamantului prin includerea perioadelor 14.08.2019 - 11.12.2020 și 15.12.2020 - 09.02.2021 de activitate din cadrul structurilor de forță, în vechimea de muncă pentru care s-a stabilit pensia lui Vasile Popovici, începând cu 31.03.2011 și a recalcula pensia reieșind din vechimea în muncă de 25 ani, 09 luni, 21 zile din suma soldei, reieșind din media lunară pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii din 09.02.2021, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivare, a indicat că începând cu 31 martie 2011, este pensionar în conformitate cu Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544-XII din 23.06.1993.

La 14 august 2019, s-a reangajat în structurile de forță, unde a activat până la data de 11 decembrie 2020 și de la 15 decembrie 2020 până la 09 februarie 2021.

În acest context, a fost emisă Adeverința Serviciului de Protecție și Pază de Stat al RM din 11 februarie 2021, prin care s-a stabilit că la data de 09 februarie 2021, vechimea în muncă a reclamantului ce dă dreptul la pensie constituie 25 ani, 09 luni, 21 zile.

Invocând prevederile art.2, art.55 alin.(1), art.61 alin.(1) al Legii nr.1544-XII din 23.06.1993, reclamantul consideră că, reieșind din prevederile alin.(1) al art.61 din Legea nr.1544-XII din 23 iunie 1993, legislatorul a prevăzut expres posibilitatea recalculării pensiei în cazul în care apar circumstanțe noi, care duc la majorarea acesteia, fără a face precizare despre proveniența actelor suplimentare și data apariției lor, stabilind doar că recalculul se va face pentru perioada precedentă dar cel mult pentru 12 luni de la data de punerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Susține că prevederile art.61 din Legea nr.1544-XII din 23 iunie 1993, stabilesc clar că recalculul se efectuează în temeiul documentelor aflate la momentul recalculării în organele de pensionare și nu în momentul pensionării, așa cum se invocă și mai departe norma indică „dacă pensionarul va prezenta ulterior acte suplimentare ce i-ar acorda dreptul la majorarea pensiei, recalcularea se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Casa Națională de Asigurări Sociale a început a stabili, calcula și achita pensia angajaților structurilor de forță începând cu 01 ianuarie 2017, iar din data intrării în vigoare a Legii nr.1544-XII din 23 iunie 1993 și până la 01 ianuarie 2017, circumstanța precum reangajarea în structurile de forță constituia temei de recalculare a pensiei.

În acest context, având în vedere că în tot acest timp legea a fost interpretată în sensul direct al ei, în vederea recalculării pensiilor după reangajarea în serviciu, după atâția ani este inadmisibil faptul interpretării diferite al legii în mod abuziv defavorabil salariatului/pensionarului, numai pentru faptul că s-a schimbat instituția abilitată în vederea achitării pensiilor.

O interpretare precum că art.61 Legea nr. 1544-XII din 23 iunie 1993, nu prevede expres recalcularea pensiei după eventuala reangajare este lipsită de o justificare, ori, prin aplicarea tehnicii legislative de a include toate circumstanțele și actele care pot duce la recalcularea pensiei este inoportună și imposibilă. Concluzionează reclamantul că, interpretarea prevederilor art.61 Legea nr.1544-XII din 23 iunie 1993, sub aspectul că nu poate fi temei de recalculare a pensiei acele circumstanțe care nu sunt indicate expres în normă, în contextul în care norma nu prevede exhaustiv nici o circumstanță, reduce norma la absurd.

Dispozițiile art. 61 din Legea nr. 1554 din 23 iunie 1993, cert și expres prevăd 3 situații în care pensia pentru vechimea în serviciu stabilită anterior urmează a fi recalculată, și anume: 1) existența documentelor aflate la organele de pensionare la momentul recalculării pensiei; 2) prezentarea ulterioară a actelor suplimentare ce ar acorda persoanei dreptul la majorarea pensiei, iar recalcularea pensiei se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi; 3) recalcularea pensiei se efectuează în cazul în care persoanelor din corpul de ofițeri și din corpul de comandă (cu excepția celui inferior) al organelor afacerilor interne li s-a prelungit peste limita de vârstă termenul de aflare m serviciul militar.

Astfel, la prezentarea ulterioară a actelor suplimentare ce ar acorda persoanei dreptul la majorarea pensiei legislatorul nu a indicat faptul că aceste acte trebuie să fi existat până la data stabilirii pensiei și nici nu rezultă din lege acest fapt.

Argumentul precum că recalcularea pensiei se face doar în baza actelor ce au existat până la data stabilirii pensiei dar au fost prezentate ulterior este o concluzie eronată la care s-a ajuns prin excluderea ipotezelor concrete din aria de ipoteze pe care le acoperă norma juridică respectivă, denaturând în mod vădit norma.

Reiterează că, prevederile alin.(1) al art.61 din Legea nr. 1544-XII din 23.06.1993, legislatorul a prevăzut expres posibilitatea recalculării pensiei în cazul în care apar circumstanțe noi, care duc la majorarea acesteia, fără a face precizare despre proveniența actelor suplimentare și data apariției lor, stabilind doar că recalculul se va face pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data de punerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Pentru se înțelege faptul că perioada de serviciu acumulată după data stabilirii la pensie, constituie temei de recalculare a pensiei, sunt relevante prevederile art.2 alin.(2), coroborat cu art.61 alin.(2) ale Legii nr. 1544 din 23.06.1993, din care rezultă cu certitudine că în cazul în care persoana a mai activat în serviciu după stabilirea pensiei i se recalculează pensia după trecerea lor în rezervă sau în retragere (demisie/concediere).

Notează că deși prevederile mai sus invocate sunt inaplicabile speței, aici legislatorul a indicat expres faptul că în cazul în care persoana a mai activat în serviciu după stabilirea pensiei această circumstanță constituie temei de recalculare a pensiei după încetarea serviciului.

O interpretare diferită a prevederilor art. 61 din Legea nr.1544-XII din 23.06.1993, decât cea acceptată pe toată perioada 23 iunie 1993 și până la 01 ianuarie 2017, în sensul reținut de pârâtă, este inadmisibilă, deoarece contravine principiului securității raporturilor juridice degajat de art.6 din Convenția europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, în partea ce ține de previzibilitatea legii în corelare cu principiul încrederii legitime.

Casa Națională de Asigurări Sociale nu a indicat care a fost necesitatea schimbării practicii de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare raportate la perioada de stabilire a pensiei de către structurile de forță, or, din obiectul acțiunii rezultă că reclamantul urmărește obținerea unei pensii mai bune, drept garantat de art.47 alin.(2) al Constituției.

Pârâtul nejustificat nu a calculat perioada 14 august 2019 – 11 decembrie 2020 și perioada 15 decembrie 2020 – 09 februarie 2021, ca circumstanță generatoare pentru recalcularea pensiei, contrar prevederilor art.61 alin.(1) din Legea nr.1544-XII din 23.06.1993, ori coroborat cu prevederilor pct.4 lit. a) al H.G. nr.78 din 21.02.1994, recalcularea pensiei se va efectua pentru perioada precedentă pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare, media lunară pentru stabilirea pensiei se face din ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2022, acțiunea depusă de Vasile Popovici împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire la anularea deciziei Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, Centru nr.91/2021/3322 din 26.02.2021 și decizia Casei Naționale de Asigurări Sociale nr.P-536/21 din 29.03.2021 dată în procedura

prealabilă, obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să emită actul administrativ individual privind recalcularea pensiei reclamantului prin includerea perioadelor 14.08.2019 - 11.12.2020 și 15.12.2020 - 09.02.2021 de activitate din cadrul structurilor de forță, în vechimea de muncă pentru care s-a stabilit pensia lui Vasile Popovici, începând cu 31.03.2011 și a recalcula pensia reieșind din vechimea în muncă de 25 ani, 09 luni, 21 zile din suma soldei, reieșind din media lunară pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii din 09.02.2021, încasarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, Popovici Vasile beneficiază de pensie pentru vechime în muncă începând cu 31.03.2011, în temeiul art. 2 alin. (1) al Legii nr. 1544-XII din 23 iunie 1993.

Reclamantul pretinde recalcularea pensiei în legătură cu vechimea în muncă obținută după stabilirea pensiei și anume că în perioada 14.08.2019 - 11.12.2020 și 15.12.2020 - 09.02.2021 și-a desfășurat activitatea în cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat.

Instanța de judecată a constatat că, vechimea în muncă a reclamantului obținută după stabilirea pensiei pentru vechime în muncă - 31.03.2011, nu poate constitui drept temei pentru stabilirea/recalcularea unei noi pensii pentru vechime în muncă, deoarece dreptul la pensie pentru vechimea în muncă apare o dată, și anume, după eliberarea din serviciu cu dreptul de recalculare în condițiile legii.

Instanța de fond a reținut că, reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993 și respectiv, Popovici Vasile nu cade sub incidența normei date, deoarece Legea nominalizată nu prevede stabilirea repetată a dreptului la pensie pentru vechime în muncă după restabilirea la serviciu în organele de forță.

În contextul dat, instanța a conchis că, reclamantul poate beneficia ulterior conform Legii asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544-XII din 23 iunie 1993 în coroborare cu Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensie, la momentul depunerii cererii, de stabilire a pensiei pentru limita de vârstă în condiții generale unde în stagiul de cotizare vor fi incluse toate perioadele contributive, însă, în speța, astfel de circumstanțe nu s-au constatat, reclamantul pretinzând la aceeași categorie de pensie, de care beneficiază din 30.06.2011.

Instanța de judecată a concluzionat că, Popovici Vasile nu se încadrează în categoria persoanelor ce ar putea să beneficieze de recalcularea pensiei pentru vechimea în serviciu conform Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993, având în vedere faptul că acestuia anterior i-a fost stabilită pensie pentru vechimea în muncă și este deja beneficiar de pensie pentru vechime în muncă stabilită conform Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993, iar dreptul la pensie pentru vechimea în muncă apare o dată, și anume, după eliberarea din serviciu cu dreptul de recalculare în condițiile legii.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 24 iunie 2022, avocatul Eugeniu Mustață, în interesele lui Vasile Popovici a declarat apel nemotivat împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani din 23 iunie 2022, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2023, s-a respins cererea de apel depusă de Popovici Vasile, și s-a menținut hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Râșcani din 23 iunie 2022.

La 16 noiembrie 2023, Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Musteață Eugeniu, a depus de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2023, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii Judecătoriai Râșcani din 23 iunie 2022, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a reiterat că hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel sunt arbitrare.

Recurentul a susținut că, din prevederile art. 61 alin.(2) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, nu rezultă că recalcularea pensiei se efectuează doar pensionarilor cărora li s-a prelungit raporturile de muncă, norma respectivă indicând momentul în care se efectuează recalculul pensiei pentru o anumită categorie de pensionari.

Argumentul precum că, recalcularea pensiei se face doar în baza actelor care au existat până la data stabilirii pensiei, dar au fost prezentate ulterior, este o concluzie eronată, la care a ajuns instanța, prin excluderea ipotezelor concrete din aria de ipoteze pe care le acoperă norma juridică respectivă, denaturând în mod vădit norma.

Recurentul a menționat că, temei de recalculare a pensiei, sunt prevederile art. 2 alin.(2) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, coroborat cu prevederile art. 61 alin.(2) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, din care rezultă cu certitudine că în cazul în care a persoana a mai activat în serviciu după stabilirea pensiei, i se recalculează pensia după trecerea lor în rezervă sau retragere.

În opinia recurentului, instanța de apel a făcut trimitere la o lege care nu este aplicabilă în speță și a interpretat eronat prevederile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993.

Cu referire la termenul recursului:

Conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei contestate la 27 septembrie 2023, în ședință publică.

Din materialele dosarului rezultă că, decizia motivată a instanței de apel a fost notificată recurentului la 16 noiembrie 2023, prin intermediul poștei electronice, fapt ce se confirmă prin scrisoarea anexată la dosar (f.d.109).

Astfel, recursul înregistrat la 16 noiembrie 2023, este depus cu respectarea prevederilor art.245 din Codul administrativ.

La data de 28 noiembrie 2023, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței.

Până la data examinării recursului intimații nu au manifestat opțiunea de a depune referință asupra recursului.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Musteață Eugeniu, în raport cu materialele cauzei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 245¹ alin. (1), (3) din Codul administrativ, recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.

În sensul art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților. Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. a¹) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.245¹.

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs de Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Mustață Eugeniu,, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept

material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Mustață Eugeniu, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor.

Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Mustață Eugeniu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Popovici Vasile, reprezentat de avocatul Mustață Eugeniu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc